

Negativita (záporno)

Nepředmětnost se – vlivem jazyka – jeví jako zápor (negace) předmětnosti, a ne-*jsoucno* se jeví jako zápor (negace, popření) *jsoucnosti*. Tak to zřejmě viděl i sám Hegel, když v předmluvě k *Fenomenologii ducha* (č.překl. 2098, str. 68-69) *odloučenost* (u Patočky *odloučení*) pojmenuje jako „*neskutečno samo*“, a když mluví o „*nesmírné moci záporná*“, a když onu *neskutečnost* nazývá „*smrtí*“. Takže když sám život ducha chápe jako život, který se neleká smrti, aby se „zachovával čistým od vší zkázy“, ale naopak jako „život, který umí vydržeti smrt a v ní se udržeti“. Tato moc je právě pro něho záporná, nikoli kladná, která by nepřihlížela k *zápornu*, „nýbrž je touto mocí pouze pod podmínkou, že pohlíží zápornu do tváře, že u něho prodlévá. Toto prodlévání je ona kouzelná moc, která záporno převrací v bytí.“ „Je to táž moc, která byla shora nazvána subjektem, jenž ...“ – Vidím jako nedostatek, ba přímo bytostnou vadu Hegelova myšlení, že mluví o *nesmírné moci záporná*, jako by toto „*neskutečno samo*“ bylo něco, proti čemu se subjekt musí postavit, co musí vydržet a v čem se dokonce musí sám udržet – zřejmě svým odporem, jakousi svou vzpourou.

(Písek, 150209-1.)